

Milliyet.com.tr » Gündem » Haber » Olgunluk dönemi sergisi

21.03.2017 02:30 | Son Güncelleme:20.03.2017-22:52

NAZ KOCADERE

Olgunluk dönemi sergisi

Resimde tuvalin tek boyutlu olma iddiasını sorgularken, mekân kurgusunu açığa çıkarmaktan yana olan güncel ressam Leyla Gediz, üç senenin ardından, merakla beklenen kişisel sergisi 'Serpilen' ile The Pill'de izleyicisinin karşısında

Paylaş Twittle g+   a- A+

'Serpilen' sergisi, Leyla Gediz'in oğlunun doğumundan birkaç ay sonra atölyesinde çalışmaya başlamasıyla yaklaşık iki yıllık bir üretimin sonucunda ortaya çıkmış. Gediz, resimlerini kurgularken, onları bir görüntüden öte, bir mekâna anlam katan objeler olarak görüyor. Bu sebeptendir ki, bir 'resim sergisi' olarak duyurulmasına karşın, 'Serpilen' klasik resim yaklaşımını ters yüz etmeye çabalayan bir sergi. Sanatçının, kişisel geçmişi ve içindeki objelerle birlikte taşıdığı atölyesi, galeri mekânında sanki bir çoklu yerleştirmeler bütünü oluşturuyor. Sergiye hazırlık sürecinde, kendi sanatsal pratiğine uzaktan bakma fırsatını değerlendirdiğini söyleyen Gediz, 'serpilen' kelimesindeki 'mekânsal tını'ya odaklanmış ve gözlerinin önünde hızla büyüyen oğluyla eşzamanlı olarak 'olgunluk dönemi'ne doğru adımlarını atmış. Leyla Gediz, yeni sergisini Milliyet Sanat dergisine anlattı.

'Özgür bir düzenim var'

Sergiye girdiğimizde bizi karşılayan 'Arayüz' başlıklı eser, atölyenizden bir görüntü müdür? Bu bizi birkaç adım sonra karşılaştığımız sergiye mi hazırlıyor?

Bu eserin serginin içeriğinde önemli bir yeri var. Fotoğraf, sergi içindeki yerleştirme gruplarıyla ilgili seyirciye ipuçları veriyor. Resimlerime konu olan nesnelere resmederken fotoğrafı kullanıyorum. Dolayısıyla, fotoğrafın üretim sürecimde önemli bir yeri var. Yerleştirmelere gelince, bunları da ben üç boyutlu resimler olarak görüyorum. Atölyeme girer girmez biteviye objelerin yerlerini değiştirip, eşyayı düzenlemeye girişirim, bu bir alışkanlık benim için. Hemen hepimiz, yaşam alanlarımızda kendimize yer açarken, basit tercihler aracılığıyla, fark etmeksizin kendimizi ifade etmiş oluruz. Gün boyu yerleştirmeler yapar bozarız. Kendimize ait bir düzenimiz vardır, ve bu bize ayna olur. Atölyemin bir sahnesini yakalayan bu fotoğrafa baktığımda, kendime ait düzenin ötesinde, mekânın tıpkı bir depo gibi eşya yığınlarıyla çeşitlendiğini görüyorum. Daha sonra kullanmak üzere sakladığımız araba lastikleri, daha çok sandık işlevi gören bir yatak, yerinden demonte edilmiş bir kapı, eski desenlerim, önceki sergilerden kalan dev bir zincir, zaman zaman lazım olan siyah kumaş parçası, ortaokul mezuniyetinde giydiğim etek... Tüm bu farklı zamanlardan gelen nesnelere bir imgede buluşmaları ve aralarındaki ilişki beni çok etkiliyor. 'Arayüz'le girişte karşılaştıktan sonra, bu eserin barındırdığı objelerin bazıları ve benzerlerinin resimleri ile sergide vakit geçiriyorsunuz.

Önceki sergilerinizin otobiyografik anlatımından sonra, 'Serpilen'de seyircinin üretim süreci ve alanıyla bire bir karşılaşmasını mı amaçladınız? Sanatçının, üretim alanı ve ailesinin karşılaştığı özel bir alandayız sanki...

Çoğu çalışan anneye göre daha özgür, daha esnek bir çalışma düzenim var; ancak bu, aynı zamanda, kişisel hayatıma dair mahrem sayılabilecek birçok detayı görünür kılmamı ve paylaşma zorunluluğunu getiriyor. Öte yandan, aynı alanda büyüyen oğlum da adım adım kendi dünyasını inşa ediyor. Dolayısıyla, birbirimizden doğal olarak etkileniyoruz, birbirimizi dönüştürüyoruz.

'Hep sıfırdan başlıyor gibi hissedirim'

'Serpilen'in ismini taşıyan eserin hikayesini nasıl anlatırsınız?

Oğlum 5 aylıkken atölyeye ilk girdiğimde başladığım resim oldu. Kompozisyonda, tabureleri andıran, farklı boylarda üç adet saksı ayağı var. Bunları, atölyemin bulunduğu binanın girişini süslemek amacıyla ben tasarladım. Fakat bacakları pek sağlam olmadı ve üzerlerine konan saksılar dengede duramayıp ha bire düşüp kırılıyordu. Sonunda işlevsizlikleri sebebiyle onları atölyeye kaldırmaya karar verdik. O zaman hiç olmazsa bir resimlerini yapayım diye düşündüm. Üç saksı ayağını yan yana dizdiğimde ortaya çıkan kompozisyon, zihnimde, güzel sanatlara hazırlık kurslarını çağırıştırdı. Hani, kaide üzerine model olarak objeler yerleştirilir ya... Zaten tam da sergimin başlangıcında, hazırlık aşamasındayım. Çizmeye başlayıp elimi ısıtmam gerekiyordu. Bunları resmederken, yaklaşımım güzel sanatlara hazırlanan bir öğrenci gibiydi! Ne zaman uzun bir aradan sonra resme başlasam, sıfırdan başlıyormuş gibi hissedirim. Duvarda bu desen duruyordu, saksıları da bir masanın üzerine oturttum. Füsün Onur'un zigon sehpaları aklımdaydı. Biri küçük, biri ortanca, biri de büyük... Adeta bir çekirdek aile tablosu! Bir yandan zihnimde dönen masal 'Goldilocks and The Three Bears (Üç Yaramaz Ayı)'... Bu çağırışımın arkasında da tabii oğlum ve onunla yeniden hayatıma giren hikayeler. Masallar bir yana, şöyle bir gerçekle de yüzleşmem gerekti: 0-2 yaş arasında bir çocuğun büyümesi müthiş bir hızda gerçekleşiyor. Bebek durmaksızın beden atlıyor ve minik gardirobu, küçülen, tam gelen ve büyük gelenlerden oluşan bir kalabalıkla taşıyor! Serpilme hali de böyle bir şey sanırım.